

عنوان مقاله:

کاربست بعد شناختی در خوانش گفتمان نامه ۳۱ نهج البلاغه

محل انتشار:

دوماهنامه جستارهای زبانی، دوره 14، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

رقیه یوربایرام الوارس - PhD student in Arabic language and literature in Semnan University

علی اکبر نورسیده - Assistant Professor of Arabic Language and Literature in Semnan University

سیدرضا میراحمدی - Associate Professor of Arabic Language and Literature in Semnan University

خلاصه مقاله:

نشانه- معناشناسی که شکل تکامل یافته نشانه‌شناسی کلاسیک است، فرصتی فراهم آورده تا مطالعه چگونگی تولید، کارکرد و دریافت معنا در نظامی فرآیندی میسر گردد. بر این اساس در روابط نشانه‌ها فقط به نمایش تولید دال‌ها و قدرت مدلول‌ها بسنده نمی‌شود؛ بلکه علاوه بر آن، شرایط و ماهیت چگونگی شکل‌گیری گفتمان نیز بررسی می‌شود. به این ترتیب گفتمان تبدیل به محل ثبت، دگرگونی، تولید، ویرانگری و بازسازی نشانه-معناها می‌شود و زمینه را برای دستیابی به مفهومی جدید و غیر منتظره ایجاد می‌کند. در این راستا با استفاده از روش تحلیلی- توصیفی، متن نامه ۳۱ نهج البلاغه با عنوان «ومن وصیه له للحسن بن علی کتب الیه بحاضرین» به منظور بررسی بعد شناختی گفتمان از منظر نشانه-معناشناسی انتخاب گردیده است. یافته‌های پژوهش حاکی از آن است که گفتمان غالب در متن اصلی، گفتمان شناختی است، چرا که امام به‌عنوان گفته‌پرداز در تمام گفتمان از افعال شناختی متعدد بهره گرفته است و برای نیل به آن از ابزار مجاب سازی از نوع گونه تشویقی بیش از سایر شیوه‌ها بهره جسته‌اند چرا که فرزندشان به عنوان مخاطب مخالف و مقابل گفتمان نیستند.

کلمات کلیدی:

،Cognitive dimension of discourse, types of persuasion, ethics and cognition cycle, letter ۳۱ of Nahj al-Balaghah
بعد شناختی گفتمان، گونه‌های مجابی، چرخه اتیک و شناخت، نامه ۳۱ نهج البلاغه.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1676938>

